

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V.D.,* narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.,* se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha, v řízení o žalobě ze dne 5.12.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2017 č.j. MV-135347-3/OAM-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2017 č.j. MV-135347-3/OAM-2017 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha, se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 5.12.2017 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2017 č.j. MV-135347-3/OAM-2017, jímž bylo rozhodnuto podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu* (dále jen **zákon o azylu**), o zastavení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Součástí žaloby žalobce učinil žádost o ustanovení zástupce. Usnesením zdejšího soudu ze dne 12.12.2017 č.j. 60Az 87/2017-17 (*právní moc dne 27.12.2017*) byla žalobci ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc

uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, která k výzvě soudu dne 29.12.2017 doplnila žalobu žalobce tak, že s ohledem na krátkost lhůty žalobu doplňuje zejména v tom směru, že napadenému rozhodnutí vytýká věcné nenaplnění podmínek k zastavení řízení, jakož i nepřezkoumatelnost, neboť z odůvodnění napadeného usnesení není možné s jistotou určit, že byly naplněny podmínky k zastavení řízení. Žalobce taktéž namítal postup žalovaného správního orgánu, když tento se svým rozhodnutím prakticky odmítl zabývat podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany věcně, navíc žádá z žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), byť o tuto žádá již po čtvrté, nebyla meritorně posouzena. Taktéž se žalobce domníval, že žalovaný se ve správním řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nezabýval změnou situace v zemi žalobcova původu, resp. tuto úvahu není možné v napadeném rozhodnutí vyhledat. Žalobce požádal o poskytnutí přeměřené lhůty k doplnění uvedených žalobních bodů a současně o přiznání odkladného účinku žalobě.

V podání ze dne 11.1.2018 žalobce doplnil, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že mu je z úřední činnosti i obecně známých skutečností známo, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od května a června 2014, k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se naopak domnívá, že od zmíněné doby došlo k výrazné změně okolností na Ukrajině, když od dubna 2014 probíhá ve východní části této země ozbrojený konflikt a postupem času docházelo a i nadále dochází k podstatným změnám bezpečnosti situace, a to i v rozsahu relevantním pro případné udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Zhodnocení žalovaného je tak zjevně v rozporu s obecně známými skutečnostmi a vzbuzuje pochybnost o důsledném posouzení věci. Opomenutí skutečností podstatných pro řízení zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, která by měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na fakt, že žalovaný se meritorně zabýval jeho žádostí o udělení mezinárodní ochrany naposled v roce 2007, když každou další žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil již jako nepřípustnou a řízení zastavil. Takový postup také vzbuzuje pochybnosti o důsledném zhodnocení azylových důvodů žalobce. Žalobce také namítal průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, když neměl možnost správní orgán seznámit s důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a kontakt se správním orgánem byl omezen toliko na písemné vyplnění předloženého formuláře. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě připojil kopii napadeného rozhodnutí.*)

Součástí doplnění žaloby žalobce učinil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 26.1.2018, č.j. 60Az 87/2017-39 byl jeho návrh zamítnut.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21.11.2017 č.j. MV-135347-3/OAM-2017 bylo ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto zastavením řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 17.11.2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**), ve které uvedl, že tu chce zůstat, protože je zde dlouho a chce tady pracovat a má zde mnoho známých. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtá v pořadí. Poprvé žádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 18.4.2007, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-10-161/LE-PA04-2007 a žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v tehdy platném znění, protože žadatel neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Podruhé žádal o mezinárodní ochranu dne

11.4.2012, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-84/LE-BE02-2012 a řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Potřetí požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 26.5.2014, řízení o jeho žádosti bylo vedeno pod č.j. OAM-103/LE-BE02-2014 a bylo opětovně zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní řízení o jeho třetí žádosti bylo pravomocně ukončeno dne 12.8.2015, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 45 Az 37/2014 o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný citoval ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) a § 11a odst. 3 zákona o azylu, přičemž žádost žalobce vyhodnotil jako další opakovanou žádost a následně dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností svého případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Správní orgán na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od května a června 2014 k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany; ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 17.1.2018 mimo jiné sdělil, že žalobce ve své čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedl, že žádá o azyl z důvodu, protože je na území ČR dlouho, chce tu pracovat a má zde mnoho známých. Oprávněnost námitek uvedených žalobcem žalovaný popřel a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí.

K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 s.ř., má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl a trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl, žádost nakonec stvrdil svým podpisem. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.9.2016 č.j. 78 Az 32/2016 – 18. Správní orgán provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech tří postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými. Výsledek provedeného srovnání žalobcem uváděných důvodů pak odůvodnil závěr správního orgánu o postupu dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z informací obecně známých také vyplývá, že na Ukrajině nedošlo k takové změně situace, která by si žádala jiné posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný byl toho názoru, že žadatele o mezinárodní ochranu při podání další opakované žádosti i nadále stíhá tzv. břemeno tvrzení, kdy primární zdrojem informací je samotný žadatel.

Také bylo uvedeno, že ve vztahu k bezpečnostní situaci v zemi původu dochází ze strany správního orgánu k posouzení, zda v daném případě nedošlo k podstatným změnám okolností, jestliže pak sám žalobce ve své další opakované žádosti nové skutečnosti týkající se

bezpečnostní situace sám neuvede, nelze pak po správním orgánu v tomto zrychleném řízení požadovat opětovné meritorní hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu. Správnímu orgánu je ze své úřední činnosti známa bezpečnostní situace na Ukrajině, konflikt nenaplnňuje definici totálního konfliktu, ozbrojené střety mezi proruskými separatisty a ukrajinskou armádou jsou nadále omezeny na části dvou jihovýchodních oblastí země a žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by prokázal dostatečnou míru individualizace, ze které by šel vyvodit závěr, že právě žalobce bude terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí. Proto žalovaný považoval za dostatečné obecné zhodnocení ve správním rozhodnutí o neshledání nových skutečností či okolností, které by jej vedly k tomu, že žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný se dále vyjádřil k institutu opakovaných žádostí a zrychlenému řízení, které je v těchto případech vedeno. K námitce týkající se toho, že žalobce neměl možnost správní orgán seznámit s důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a kontakt se správním orgánem byl omezen toliko na písemné vyplnění předloženého formuláře, správní orgán konstatoval, že se v případě řízení o další opakované žádosti jedná o zkrácené správní řízení, kdy správní orgán posoudí, že jmenovaný do žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl skutečnosti, které by měly charakter podstatných změn okolností ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy, a řízení zastaví dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. V daném případě by konání pohovoru bylo s ohledem na žalobcem uvedené shodné důvody zbytečné. Neprovedení pohovoru umožňuje v situacích obdobných situaci žalobce ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť konání pohovoru není nezbytné ke zjištění stavu věci, kdy v daném případě o něm nepanují žádné pochybnosti. V opačném případě by pak ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu postrádalo smysl a účel tzv. „zrychleného řízení“. Správní orgán dále upozornil, že dle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu lze vydat usnesení o zastavení řízení do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a také, že napadené usnesení nepostrádá atributy správního rozhodnutí, jedná se o naprosto standardní správní rozhodnutí, které obsahuje veškeré podstatné náležitosti. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 21.11.2017 bylo žalobci doručeno téhož dne do vlastních rukou. Dále bylo ze založeného rozhodnutí Krajského ředitelství policie středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 15.11.2017 č.j. KRPS-355486-21/ČJ-2017-010023-SV zjištěno, že žalobce vystupoval i pod jinými identitami jako V.D., V.B.D. a V.D.

Ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3.5.2007 č.j. OAM-10-161/LE-PA04-PA03-2007 (řízení o první žádosti) bylo zjištěno, že žádost žalobce byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta, tedy k situaci v zemi původu žalobce se žalovaný nevyjadřoval.

Ze založeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17.4.2012 č.j. OAM-84/LE-BE02-PA03-2012 (řízení o druhé žádosti) bylo zjištěno, že ani v tomto případě se žalobce k situaci v zemi původu nevyjadřoval.

Dále je ve spisu založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 13.6.2014 č.j. OAM-103/LE-BE02-BE03-2014, jímž bylo rozhodnuto o žalobcově třetí žádosti a v odůvodnění rozhodnutí se žalovaný vyjadřoval k situaci v zemi původu žalobce (strana 2, 4 a 5 rozhodnutí), přičemž jako podklad využil i zprávy mezinárodních organizací z roku 2013 a 2014.

K dotazu soudu *žalovaný dne 12.2.2018 sdělil*, že žalobce je stále zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**), přičemž jeho zajištění by mělo trvat do 12.5.2018 a Ředitelství služby cizinecké policie sdělilo dne 14.2.2018, že žalobce by se měl od 14.11.2017 do 12.5.2018 nacházet v **ZZC**.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění, *soudní řád správní*, (dále jen **s.ř.s.**), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen **správní orgán**)*. Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*.

Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní*.

Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu *podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek*.

Podle § 3 s.ř. *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*.

Dle § 50 odst. 1 až 4 s.ř.:

(1) **Podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.**

(2) *Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.*

(3) *Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

(4) *Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Dle § 68 odst. 3 s.ř. v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem podle písm. b) *proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění*, a podle písm. c) *pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. *je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, jelikož se žalovaný řádně nevypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je absolutně nedostatečné vyjádření k situaci na Ukrajině. Žalovaný se omezil na pouhé konstatování, že „na základě informací známých mu z jeho úřední činnosti i obecně známých skutečností také uzavřel, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od května a června 2014 k žádné změně, která by mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně ani sám žalobce nic takového ve své žádosti netvrdil.“ Dle zjištění soudu se tedy žalovaný naposledy více zabýval situací na Ukrajině v rozhodnutí ze dne 13.6.2014, přičemž ovšem podklady, které využil pro hodnocení situace v zemi původu, se vztahovaly zejména k roku 2013. Napadené rozhodnutí z listopadu 2017 je tedy vydáno s odstupem minimálně tří let od zjištění mezinárodních organizací a nelze vyloučit, že za takovou dobu se situace v zemi původu mohla změnit. Soud si je vědom toho, že správní orgán má relevantní informace o aktuálním stavu na Ukrajině, ovšem jak ze správního spisu, tak i z obsahu napadeného rozhodnutí musí být zjevné, z jakých konkrétních podkladů při svém rozhodování vycházel. I v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. Změna situace v zemi původu žalobce od podání předcházející žádosti je rozhodně případnou novou skutečností, kterou se musí žalovaný zabývat a přezkoumávat ji. Žalovaný má navíc zcela jistě aktuální zprávy o situacích v zemích původu žalobců k dispozici z jiných řízení o žádostech, které u něho v tu dobu probíhají, proto obstarání těchto informací nemůže být nepřiměřenou zátěží pro řízení o opakované žádosti, ani jej nijak zvlášť nezpomalí, aby žalovaný nemohl stihnout rozhodnout v zákonné lhůtě. Tyto podklady pak musí být součástí správního spisu. Soud tedy nepředpokládá, že by pro žalovaného bylo natolik časově náročné doplnit předmětný odstavec o výčet zpráv mezinárodních organizací (nebo jedné nejaktuálnější), které měl k dispozici a z nichž vycházel.

Obdobnou věcí se již zdejší soud v minulosti zabýval, přičemž i NSS mu dal v rozsudku č.j. 9 Azs 185/2017-38 ze dne 3.10.2017 za pravdu, když uvedl, že: „*napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný v rozhodnutí pouze konstatoval, že změny neshledal, a z kasační stížnosti je zřejmý jeho názor, že se k této otázce v podstatě vyjadřovat nemusí. V rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.*“.

Žalovaný se pak sice vyjádřil k situaci na Ukrajině ve svém vyjádření ze dne 17.1.2018, ovšem jeho následné konání, ani pokud by nyní sdělil, které konkrétní podklady pro své rozhodnutí použil, již nemůže odstranit vadu řízení, kterou jej zatížil, jelikož vyjádření k žalobě není součástí napadeného rozhodnutí.

Soud tedy shledal důvodným žalobní bod ve vztahu k povinnosti žalovaného posoudit situaci v zemi původu žalobce, a proto napadené rozhodnutí zrušil. Nad rámec ohledně další žalobní námitky, tedy že se žalovaný prakticky odmítl zabývat podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany věcně a nedal žalobci možnost se k věci vyjádřit, soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný postupoval tak, jak mu zákon umožňuje, jelikož se jednalo o další opakovanou žádost, přičemž žalobce zjevně neuvedl ve své žádosti žádnou skutečnost, že by mu v zemi původu hrozila újma, když pouze sdělil, že chce zůstat v ČR, protože je zde dlouho a chce tu pracovat a má zde mnoho známých, čímž i zopakoval důvody uváděné v předchozích žádostech. Jak jej správně upozornil i žalovaný, v takovémto případě je nutné řešit legalizaci pobytu na území ČR prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, nikoliv prostřednictvím zákona o azylu.

S ohledem na shora uvedené soud bez nařízení jednání rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a napadené rozhodnutí zrušil (výrok I.) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Žalovaný v této věci vydá nové rozhodnutí, ve kterém se vypořádá s aktuální situací v zemi původu žalobce tak, aby bylo zjevné, z jakých podkladů při tomto posouzení vycházel, přičemž tyto budou součástí správního spisu. Tímto bude realizovat rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 60Az 87/2017-56 ze dne 23.2.2018.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci sice vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, ovšem tento ve své žalobě náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu tato nepřiznává (výrok II. rozsudku).

Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s.ř.s. nenáleží (výrok III. rozsudku).

Žalobci byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Pokud je zástupcem ustanovena právnická osoba, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, které jí v souvislosti se zastupováním vznikly, právo na odměnu za zastupování nemá (např. rozsudek NSS ze dne 15.9.2008, sp. zn. 4 Azs 51/2008). Zástupce žalobce účelně vynaložené náklady nevyčíslil, ani ničím nedoložil, proto bylo soudem rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení představující účelně vynaložené náklady za zastupování nepřiznává (výrok IV. rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 23. února 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně